

Quà tặng cuộc sống

Nhiều Tác Giả

BẠN CÓ NGHÈO KHÔNG ?

Một ngày nọ, người cha giàu có dẫn con trai đến một vùng quê để thẳng bé thấy những người nghèo ở đây sống như thế nào. Họ tìm đến nông trại của một gia đình nghèo nhất nhì vùng. "Đây là một cách dạy con biết quý trọng những người có cuộc sống cơ cực hơn mình"- người cha nghĩ đó là bài học thực tế tốt cho đứa con bé bỏng

của mình.

Sau khi ở lại và tìm hiểu đời sống ở đây, họ lại trở về nhà. Trên đường về, người cha nhìn con trai mỉm cười: "Chuyến đi như thế nào hả con?".

- Thật tuyệt vời bố ạ!
- Con đã thấy người nghèo sống như thế nào rồi đấy!
- Ô, vâng.
- Thế con rút ra được điều gì từ chuyến đi này?

Đứa bé không ngần ngại:

- Con thấy chúng ta có một con chó, họ có bốn. Nhà mình có một hồ bơi dài đến giữa sân, họ lại có một con sông dài bất tận, Chúng ta phải đưa những chiếc đèn lồng vào vườn, họ lại có những ngôi sao lấp lánh vào đêm.

Mái hiên nhà mình chỉ đến trước sân thì họ có cả chân trời. Chúng ta có một miếng đất để sinh sống thì họ có cả những cánh đồng trải dài. Chúng ta phải có người phục vụ, còn họ lại phục vụ người khác, Chúng ta phải mua thực phẩm, còn họ lại trồng ra những thứ ấy. Chúng ta có những bức tường bảo vệ xung quanh, còn họ có những người bạn láng giềng che chở nhau.

Đến đây người cha không nói gì cả.

"Bố ơi, con đã biết chúng ta nghèo như thế nào rồi..."- cậu bé nói thêm.

Rất nhiều khi chúng ta đã quên mất những gì mình đang có và chỉ luôn đòi hỏi những gì không có. Cũng có những thứ không giá trị với người khác. Điều đó còn phụ thuộc vào cách nhìn và đánh giá của mỗi người. Xin đừng quá lo lắng, chờ đợi vào những gì bạn chưa có mà bỏ quên điều bạn đang có, dù là chúng rất nhỏ nhoi.

LÊ PHƯƠNG (dịch)

CÁI KÉN BƯỚM

Một chàng trai nọ tìm thấy một cái kén bướm. Một hôm anh thấy cái kén hé một lỗ nhỏ. Anh ta ngồi hàng giờ nhìn chú bướm nhỏ cố thoát mình khỏi cái lỗ nhỏ xíu. Rồi anh ta thấy mọi việc không tiến triển gì thêm. Hình như chú bướm không thể cố gắng hơn được nữa. Vì thế, anh ta quyết định giúp chú bướm nhỏ. Anh lấy cái kéo rạch cho cái lỗ to thêm.

Chú bướm dễ dàng thoát ra khỏi cái lỗ to hơn. Nhưng thân mình nó sưng phồng lên, đôi cánh thì nhăn nhúm. Cón chàng thanh niên cứ ngồi quan sát cái kén với hy vọng một lúc nào đó thân mình chú bướm sẽ xẹp lại và đôi cánh xò rộng hơn đủ để nâng đỡ thân hình chú.

Nhưng chẳng có gì thay đổi cả! Sự thật là chú bướm đã phải bò loanh quanh suốt quãng đời còn lại với đôi cánh nhăn nhúm và thân hình sưng phồng. Nó chẳng bao giờ có thể bay được. Có một điều mà người thanh niên không thể hiểu: cái kén chật chội khiến chú bướm phải nỗ lực mới chui qua được cái lỗ nhỏ xíu kia là quy luật tự nhiên tác động lên đôi cánh và cơ thể của bướm, giúp chú có thể bay ngay khi thoát ra ngoài.

Đôi khi đấu tranh là rất cần thiết trong cuộc sống. Nếu ta quen sống một cuộc đời bình lặng, ta sẽ mất đi sức mạnh tiềm tàng mà bẩm sinh mỗi người đều có. và chẳng bao giờ ta có thể bay được. Vì thế, nếu bạn thấy mình đang phải vượt qua nhiều áp lực và căng thẳng thì hãy tin rằng sau đó bạn sẽ trưởng thành hơn.

HƯƠNG GIANG (dịch)

CHO MÃI MÃI

Ariana, con gái tôi chuyển từ thời sơ sinh sang lẫm chẫm biết đi với những lần u đầu sút trán, trầy gối y như những trẻ khác. Những lần như thế, tôi sẽ đưa tay ra và bảo cháu:

- Lại đây với mẹ.

Cháu bò vào lòng tôi, chúng tôi nựng nhau, và tôi sẽ bảo cháu:

- Con có phải là con gái mẹ không?

Giữa đôi giòng lệ cháu gật gật đầu. Rồi tôi lại nói:

- Con cứng, con quý Ariana?

Cháu lại gật đầu, lần này với nụ cười mỉm. Và tôi kết thúc với câu:

-Và mẹ, mẹ yêu con đến mãi mãi, luôn luôn và bất luận.

Thế là cháu cười nắc nẻ, ôm lấy tôi, rồi lại chạy đi và sẵn sàng cho thử thách kế tiếp.

Bây giờ Ariana được bốn tuổi rưỡi. Chúng tôi vẫn thỉnh thoảng tiếp tục: “Lại đây với mẹ” mỗi lần đầu gối cháu trầy, lòng cháu buồn bã tủi hờn, hoặc chào buổi sáng hoặc chào buổi tối.

Cách đây ít tuần, tôi mắc phải một ngày tồi tệ. Hôm ấy tôi mệt mỏi, bực bội và thở hết hơi vì chăm sóc một bé gái bốn tuổi, hai cậu con trai đang tuổi mới lớn và điều hành một dịch vụ tại nhà. Mỗi lần có ai gõ cửa thì lại có việc thêm để làm và phải làm ngay, và thời gian để hoàn thành mất cả ngày mới xong. Thế là tôi chịu hết nổi, khi chiều về tôi chạy vào phòng khóc một trận.

Lát sau Ariana vào phòng, đến bên tôi và bảo tôi:

- Lại đây với con.

Cháu nằm nép bên tôi, đưa đôi bàn tay bé nhỏ áp vào đôi má đầm nước mắt của tôi và bảo:

-Mẹ có phải là mẹ của con không?

Giữa đôi dòng lệ tôi gạt đầu.

-Mẹ yêu, mẹ quý của con.

Tôi lại gạt đầu và mỉm cười.

- Và con sẽ yêu mẹ đến mãi mãi, luôn luôn và bất luận điều gì!

Thế là cười, là ôm nhau, và tôi lại có thể bật lên và sẵn sàng cho thử thách kế tiếp.

JEANTTE LISEFSKI

HAI VIÊN GẠCH XẤU XÍ

Đến miền đất mới, các vị sư phải tự xây dựng mọi thứ. Họ mua đất, gạch, mua dụng cụ và bắt tay vào việc.

Một chú tiểu được giao xây một bức tường gạch. Chú rất tập trung vào công việc, luôn kiểm tra xem viên gạch đã thẳng thớm chưa, hàng gạch có ngay ngắn không. Công việc tiến triển khá chậm vì chú đặc biệt kỹ lưỡng. Tuy nhiên, chú không lấy đó làm phiền lòng bởi vì chú biết mình sắp sửa xây một bức tường tuyệt đẹp đầu tiên trong đời.

Cuối cùng, chú cũng hoàn thành công việc vào lúc hoàng hôn buông xuống. Khi đứng lui ra xa để ngắm nhìn công trình lao động của mình, chú bỗng cảm thấy có gì đó đập vào mắt: mặc dù chú đã rất cẩn thận khi xây bức tường song vẫn có hai viên gạch bị đặt nghiêng. Và điều tồi tệ nhất là hai viên gạch đó nằm ngay chính giữa bức tường. Chúng như đôi mắt đang trừng trừng nhìn chú.

Kể từ đó, mỗi khi du khách đến thăm ngôi đền, chú tiểu đều dẫn họ đi khắp nơi, trừ đến chỗ bức tường mà chú xây dựng.

Một hôm, có hai nhà sư đến tham quan ngôi đền. Chú tiểu đã cố lái họ sang hướng khác nhưng hai người vẫn nằng nặc đòi đến khu vực có bức tường mà chú xây dựng. Một trong hai vị sư khi đứng trước công trình ấy đã thốt lên: "Ôi, bức tường gạch mới đẹp làm sao!".

"Hai vị nói thật chứ? Hai vị không thấy hai viên gạch xấu xí ngay giữa bức tường kia ư?"- chú tiểu kêu lên trong ngạc nhiên.

"Có chứ, nhưng tôi cũng thấy 998 viên gạch còn lại đã ghép thành một bức tường tuyệt vời ra sao."- vị sư già từ tốn.

Đôi khi chúng ta quá nghiêm khắc với bản thân mình khi cứ luôn nghiền ngẫm những lỗi lầm mà ta đã mắc phải, cho rằng cả thế giới đều nhớ đến nó và quy trách nhiệm cho ta. Chúng ta đã hoàn toàn quên rằng đó chỉ là hai viên gạch xấu xí giữa 998 viên gạch hoàn hảo.

Và đôi khi chúng ta lại quá nhạy cảm với lỗi lầm của người khác. Khi bắt gặp ai mắc lỗi, ta nhớ kỹ từng chi tiết. Và hễ có ai nhắc đến tên người đó, ta lại liên hệ ngay đến lỗi lầm của họ mà quên bằng những điều tốt đẹp họ đã làm.

Cần phải học cách rộng lượng với người khác và với chính mình. Một thế giới nhân ái trước hết là một thế giới nơi lỗi lầm được tha thứ.

HƯƠNG GIANG (dịch)

HẠNH PHÚC VÔ BIÊN

Có những hạnh phúc vô biên khi mang lại hạnh phúc cho người khác bất chấp hoàn cảnh của riêng mình. Nỗi khổ được sẻ chia sẽ với nửa, nhưng hạnh phúc được sẻ chia sẽ được nhân đôi.

Hai người đàn ông đều bệnh nặng, được xếp chung một phòng tại bệnh viện. Một người được phép ngồi dậy mỗi ngày một tiếng vào buổi chiều để thông khí trong phổi. Giường ông ta nằm cạnh cửa sổ duy nhất trong phòng. Người kia phải nằm suốt ngày. Hai người đã nói với nhau rất nhiều. Họ nói về vợ con, gia đình, nhà cửa, công việc, những năm tháng trong quân đội và cả những kỳ nghỉ đã trải qua.

Mỗi chiều, khi được ngồi dậy, người đàn ông cạnh cửa sổ dành hết thời gian để tả lại cho bạn cùng phòng những gì ông thấy được ngoài cửa sổ. Người kia, mỗi chiều lại chờ đợi được sống trong cái thời khắc một tiếng đó- cái thời gian mà thế giới của ông được mở ra sống động bởi những hoạt động và màu sắc bên ngoài.

Cửa sổ nhìn ra một công viên với một cái hồ nhỏ xinh xắn. Vịt, ngỗng đùa giỡn trên mặt hồ trong khi bọn trẻ thả những chiếc thuyền giấy. Những cặp tình nhân tay tong tay đi dạo giữa ngàn hoa và ráng chiều rực rỡ. Những cây cổ thụ sum suê tỏa bóng mát và xa

xa là đường chân trời của thành phố ẩn hiện.

Khi người đàn ông bên cửa sổ mô tả bằng những chi tiết tinh tế, người kia có thể nhắm mắt và tưởng tượng ra cho riêng mình một bức tranh sống động. Một chiều, người đàn ông bên cửa sổ mô tả một đoàn diễu hành đi ngang qua. Dù không nghe được tiếng nhạc, người kia vẫn như nhìn thấy được trong tưởng tượng qua lời kể của người bạn cùng phòng.

Ngày và đêm dần trôi...

Một sáng, khi mang nước tắm đến phòng cho họ, cô y tá phát hiện người đàn ông bên cửa sổ đã qua đời êm ái trong giấc ngủ. Cô báo cho người nhà đến mang ông ta về. Một ngày kia, người đàn ông còn lại yêu cầu được chuyển đến cạnh cửa sổ. Cô y tá đồng ý để ông được yên tĩnh một mình. Chậm chạp gắng sức, ông nhồm dậy bằng hai cùi chỏ và ngắm nhìn thế giới bên ngoài. Ông căng thẳng nhìn ra cửa sổ. Đối diện với cửa sổ chỉ là một bức tường xám xịt. Ông hỏi cô y tá cái gì khiến cho người bạn khốn khổ cùng phòng của ông đã mô tả cho ông nghe những điều tuyệt diệu qua cửa sổ. Cô y tá cho biết rằng người đàn ông đó bị mù và thậm chí ông ta cũng không nhìn thấy được cả bức tường nữa. Cô nói: "Nhưng có lẽ ông ta muốn khuyến khích ông can đảm hơn lên".

LẠI TÚ QUỲNH (dịch)